

ODMEVA

Vlado Klemenčič je grobar SIB banke

Ne bo držalo.

Prav bi bilo, če bi novinar S. Kovač zapisal naslednja dejstva. Obtožni predlog državnega tožilstva, da je V. Klemenčič (in drugi član uprave) podpisal »poslovno listino z lažno vsebino, listina pa je bila pomembna za promet z drugo pravno osebo«, je 17. januarja 2006 ljubljansko Okrajno sodišče zavrglo (gre za izkaz uspeha iz sredine leta 2001, ki smo ga skupaj z letnim poročilom za leto 2000 pred prodajo SIB poslali Energetiki). V obrazložitvi sodišča je zapisano, da obtožni predlog ne vsebuje znakov ponareditve listine ter tudi ne znakov kakršnegakoli drugega kaznivega dejanja.

Odškodninsko tožbo Energetike proti V. Klemenčiču in drugim pa je Okrožno sodišče v Ljubljani zavrglo 14. februarja 2006. Sledila je pritožba Energetike na Višje sodišče, ki je tudi to zavrnilo – pravomočno sodbo sem prejel 4. januarja 2008. V obrazložitvi je zapisano, da glede vrednosti delnic uprava SIB ni spravila Energetike v zмотo in ni šlo za prevaro ter da ne obstaja vzročna zveza med ravnanjem uprave SIB in škodo, ki jo je Energetika utrpela, ko je delnice naknadno prodala.

Pri podatkih, navedenih v odmevu, velja upoštevati, da je bilo poslovanje SIB za leti 2000 in 2001 kar šestkrat pregledano s

strani različnih zunanjih revizorjev in kontrolorjev (BS, KPMG...). Njihove zahteve po oblikovanju dodatnih popravkov smo izpeljali. Vendar ne spregledati, da so bila mnenja pooblaščenih institucij dana brez pridržka.

Novinar me ima za neoliberalnega bankirja, kar je hudo izkrivljanje dejstev (tisti, ki me poznajo, vedo, da živim skromno in nekoliko delam dobrodelno). Zavajanje javnosti te vrste je širil Janez Janša na izredni seji Državnega zbora, češ da je Klemenčič zaslužil »silne milijone na račun malih delničarjev«. Resda to pri ljudeh zelo vžge, takšnim stvarjem radi verjamejo, posledice sem čutil več let. Umazana trditev na zaslišanjih pri kriminalistih, na naknadnem preverjanju pri davčni upravi in v predhodnih pregledih ni bila ugotovljena. Sam sem imel minimalni delež v lastništvu banke. Pripravljen sem se soočiti z vsakim, ki ima kakršenkoli dokaz o teh silnih milijonih, ki naj bi jih dobil. S. Kovač me ima tudi za člana zadnjega Centralnega komiteja zveze komunistov Jugoslavije, kar prav tako ni res.

Kljub »trudu« novinarja S. Kovača bodo prej ali slej prodrli prava dejstva o SIB; banko smo postavili iz nič v najemni sobi, ob mojem odhodu je bilo v njej zaposlenih 110 ljudi; bila je že spe-

cializirana za poslovanje z drobnim gospodarstvom in deloma srednjim. Njen kreditni portfelj je bil zato razpršen in tveganja manjša. Imela je nizke stroške in bila visoko likvidna. Ne lahka pot, iz najemne sobe smo prišli v verjetno najstarejšo bančno hišo v Ljubljani, ki smo jo nadgradili in obnovili v nekdanjem stilu. Še danes bi SIB prišla prav, če ne bi prišlo do njenega nepremišljenega uničevanja. V tistem času je imela še druge interesente za nakup, italijansko banko, bili smo sredi pogovorov z Abanko za »cross sharing«.

S. Kovač se pravzaprav izogne temi, o kateri sem pisal, to je da pristransko, z zaničevanjem piše o gospodarskih dosežkih polpreteklosti. V Financah je tako rekoč nepogrešljiv v razlaganju naše polpreteklosti; gospodarskih dosežkov ne vidi, tudi ne truda več generacij in številnih požrtvovalnih direktorjev in voditeljev. Skratka, tega, na kar so drugje po svetu ponosni – kot primer sem navedel Luko Koper. Vsem, ki so pri tem sodelovali, bi bilo prav postaviti spomenik sredi Ljubljane, ne pa samo kritizirati.

Vlado Klemenčič, nekoč na vodilnih mestih v gospodarski politiki in nekdanji predsednik uprave SIB banke